

Ivana Čerňanová
Novorodeniato

Novorodeniato v bledomodrom kočíku kričalo z plných síl. Jeho žalostný rev sa niesol parkom, ako keď niekedy piatok o dvanástej skúšajú sirénu. Prehlušil aj hudbu, ktorá jej hrala v hlave, keď tak, ako každý deň cez obedňajšiu prestávku, sedela na jedinej voľnej lavičke a tvárila sa, že si vychutnáva októbrové zvyšky slnečných dní. Zamračila sa, keď tóny detskej hrkálky, ktorou sa vystresovaná mamička márne snažila utíšiť svoju nepokojnú ratolesť, neladili s hlasom jej obľúbeného speváka.

Zlomyseľné stromy bez prestania bombardovali okoloidúcich zrelými gaštanmi. Čakala, kým aj ona schytá dobre mierenú ranu do hlavy. Malé čiernovlasé dievčatko sa rozbehlo pozbierať ten vzácny hnedý poklad, ktorý sa rozkotúľal po tráve. Usmiala sa naň a podvedome sa pohladkala po vypuklom bruchu. Ešte stále to na nej nebolo vidieť. Ešte stále na zamaskovanie stačilo čierne tričko veľkosti XL a vyťahaná mikina.

No už o pár mesiacov aj ona získa svoj vysnený poklad. Čoskoro výrazne stučnie jej bankové konto a ona sa konečne zbaví svojho nechceného bremena.

Katarína Vargová
Lavička. V parku.

Dnes je sama, osamelá, vlastne, nielen dnes, skoro každý deň, nemá totiž skutočných priateľov, pár starých známych, s niektorými sa ani nezdraví, nevie ich mená, matne pozná tváre, dlane, ich zadky a stehná. Dnes je jej zímšie, lebo pôda po lete celkom vychladla, nemá ju čo hriať, pretože suché lístie to nedokáže.

Keby tak prišiel Tibor a Šaňo, posadili by sa a hovorili by jej, koho v piatok prejubali, akú kočku, fešandu nabalili na diske, a potom by sa im iba na minútu, na 60 sekúnd, priamo podo mnou spojili ruky, a ani oni by netušili, čo to znamená, len ona by vedela, vycítila by iskry medzi nimi, ktoré by ju zahriali.

Alebo by mohla prísť Maja, počkala by na Sandru a opäť by plakala, smútila, že otec sa zase mesiac neozval, že s mamou nemajú z čoho žiť, nemajú na obedy v školskej jedálni a musí požiadať o sociálnu podporu, a to len bude hanba.

Zuzana s malou Evkou sa tiež dávno neukázali, Evka by ju upatľala malými prstami od čokolády, od lízatka alebo farby, ktorou maľovali na výkres v škole, a potom to vystavovali na chodbách a v spoločenskej miestnosti.

Miloš tu predtým vyesádal s blondínkou aj kadejakými brunetami zo štyri hodiny, ale teraz už frajerky nemá, prestali ho baviť a ešte to aj stojí veľa prachov, teraz by si mohol prísť len zapáliť, na sídlisku nie je taký pokoj, LMku lajtku, Marlboroku, a uhasil by ju celkom pri nej. A jej by bolo teplejšie.

Ale nikto nepríde, nik sa neposadí, nepohladí ju, neporozpráva sa. A nik ju nezohreje. Možno zajtra.

Campusoviny: Tvorba frekventantov z tretieho dňa na Literárnom Campuse 2010 Žilinského literárneho festivalu, ktorý sa koná na Stanici Záriečie. Číslo neprešlo jazykovou úpravou.

Frekventanti literárnej dielne: Maroš Brojo, Ivana Čerňanová, Anežka Guziarova, Ľubica Holubcová, Natália Kaisová, Ivetka Kloptová, Dašena Krištofovičová, Miroslava Kuľková, Monika Michalíková, Ivonka Pekárková, Jano Perďoch, Michaela Richterová, Zuzka Ščurková, Ivana Štefúnová, Katarína Vargová.

Lektori: Andrej Šeliga, Mathej Thomka

Fotografie na titulnej strane: Janko Perďoch **Objekty:** Zuzanka a Mirka

Campus oviny 3

Umelecký výstup z tvorivej dielne Campus – STREDA 6.10.2010

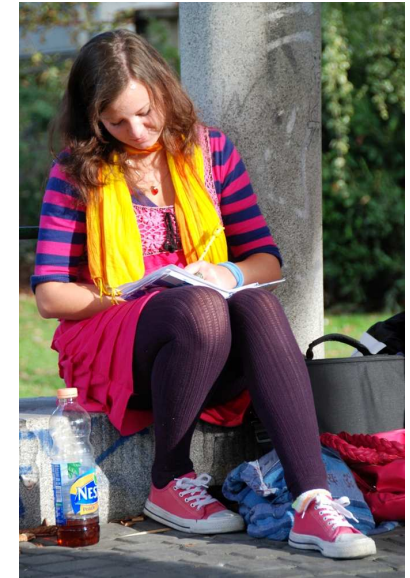
Iveta Kloptová
Narodenie

zakrič ľudom do dní
uvidíš
kto sa ako tvári
keď si na zem
tak clivo
odplávajú rany

v riadkoch v meste
pobehujú
maskovaní klauni
preskakujú vzťahy
jeden druhý
občas spadnú
ako z trampolíny
v smiešnych
spoločenských hrách

a tak s nami
skladáš plachty
na zvláštny
cirkusový stan

...
prišla do dní
ako malý klaun

Dei pictus

Tretí pracovný campusový deň sme maľovali slovami. Ospalú atmosféru rána veselo vyplnilo kreslenie obrázkov, na ktoré sme následne vymýšľali príbehy. Nasledovalo automatické písanie na sedem minút a pomalé prebúdzanie sa v pracovnej atmosfére.

Pred obedom sme sa zoznamovali sami so sebou cez oči iných. Mali sme si vybrať jedného z nás a opísať ho. Naši priatelia nám tak nastavili zrkadlo, čo bolo skutočne zaujímavé.

My sami sme boli zasadení do príbehov a ocitli sme sa ako postavy a videli sme sa tak trochu inak.

Hneď potom sme objavili báseň Veľké lalula, ktorá bola na prvý dojem trochu nezmyselná. Avšak keď dostala hlas, dojem sa zmenil.

Pri jej čítaní sa hlásky zoskupovali do úsmevných veršov, ktorých zmysel plynul z hravej práce s hlasom. Zistili sme, že sa takýmto spôsobom dá hrať s našou rečou a môžeme vytvoriť náš vlastný pohľad zašifrovaný do nášho jedinečného jazyka.

Na záver tvorivého dňa sme sa presunuli do parku. Zmena prostredia nám prospela, a tak sme si mohli vypočuť niekoľko výborných mikropovedok obohatených pomocným komentárom našich vzácnych vedúcich Matheja a Andreja.

Po dnešnej dielni sme sa mohli presvedčiť, že obrazy sú všade okolo nás, sú hmatateľné, len ich musíme uchopiť.

Iveta Kloptová

Streda bola plná obrazov. Tých plných farieb i tých nejasných, zdanlivo nezrozumiteľných. Nerozmýšľali sme nad tým, pre koho. Obrazy a slová z nich prichádzali a my sme ich zaznamenávali. Čo sa dialo, neovplyvníme, čo sa nestalo, nám neušlo...

Natália Kaisová Seklametla

Tresknú dvere, seklametla
Škrčí z muža pandero
Džentla! Jedlo nastoľho!
Hefrá mrl'a tuloľho:
Chalu Chalu Chalu Chalu ha

Imro zvojčí svodať cperne
Marž stejk škemrá aže márne
Kofatrefa riasy žičí:
Chalu Chalu Chaluha dnes je

Treskli dvere, seklametla
Vyst'agať'kaš'abyť'uch!
Sadlo sadlo sučí čucha
Preč sa káša pačmašuch!
Chalu Chalu *Chaleleja*

Dašena Krištofovičová Zberateľ

Na strome namiesto jabĺk rastú ľudia. Z pukov sa vyvinú malé telá so zatvorenými očami. Rastú, predlžujú sa, dozrievajú.

V máji začínajú štebotať. Okrikujú sa z konára na konár. Koncom júna ťažknú, strom sa pod nimi prehýba, gestikulujú, hmýria sa, už to nevedia vydržať. Vtedy prichádza môj čas.

Oberám ich jedného po druhom do prúteného koša. Keď otvorí oči, načiahnem ruku a trhám. Nesmiem zaváhať. Ak by uvideli svet z takej výšky, pospletali by liany. Bezo mňa by ten strom bol stromom, na ktorom rastú obesenci.

Anežka Guziarová Tomáš, Janko a ...

-Počkaj, tu máš pavúčka.
-Daj ho dole, daj ho dole!
-Nejač, prosím ťa, buď chlap!
-Vieš ako sa bojím takých chlpatučných záležitostí...
-Musím skočiť do drogérky, došiel mi kondicionér.
-Veď ja ti požičiam.
-Máš aj ...
-Pravdaže, zlatičko.
-Kde trčíte, chalani? Dnes mám na vás strašnú chuť.

Zuzana Ščurková Holúbok a ... holúbok

„Čo myslíš? Vieš, ja si nie som istý, či sa mi hodí k farbe pleti.“

„Hmmm ... To je pravda, od zelenej máte ešte ďaleko.“

„Haha, ty lichotník. Len tak medzi nami - to je smaragdová. Mne sa oveľa viac páčia pásiky. Pásiky zoštíľujú. Vymeniš si so mnou tričko? ... na čo tak kukáš?! Kebyže sa tak vyzliekaš ako pozeráš, už by si mi dal aj tú chutnú bundičku.“

„Prepáčte, ale ja som si chcel iba vylúštiť krížovku pred prácou.“

Lubica Holubcová Fotograf

Už dvadsať minút čakal na známosť z internetu a teraz kráčala k nemu s afektovaným držaním tela ženská postava. Arogantnými ihličkami mu pošliapala empatiu. Bola to blondína s natupírovanými vlasmi, v rifľovej minisukni, pančuchách, ktoré pripomínali vzorkovník poťahov na gaučovú súpravu a rúžom, ktorý už teraz utieral zo zorného poľa. Skrátka, rútil sa k nemu typ ženskej, ktorý mu bol protivný. Nechal si v očiach sklamanie. Pristúpila k nemu a s hlasom o dve oktávy vyšším mu zapriadla: „No čavo, som Maja, bôže, ty si na obliznutie.“

A bez upozornenia ho pobožkala bez podanej ruky. Rovno mu sadla na kolená a objala ho okolo krku. „No čo nič nehovoríš, veď sme si skoro štyri dni písamenkovali. Takže ty si fotograf, paráda. Milujem mužov, ktorí niečo znamenajú.“

Zatváril sa ako pleseň na marhuľovom kompóte, postavil sa, aby ju striasol a bez slova zrýchľoval do mesta. Maja nechápala, nerozblikali sa jej kontrolky. Musela by ich totiž mať vo výbave.

Ivona Pekárková Simulátor Zeme

Prvý pokus mi nevyšiel, ani druhý. Sústredím sa na ľudí, na ľudí! Mám poslednú šancu. Ostala tu len vyzývavá slečna, dvojica zamilovaných pánov a babička s vnúčatami. Sústredím sa.

Slečna sa na mňa smeje a nežne si túli modrú korytnačku. Zamilovaným pánom svietia oči a navzájom si češú vlasy kvetovaným hrebeňom. Stará pani sa usiluje, aby sa jej štyri vnúčatá na vôdkach nezamotali. Koniec!

Zabúdam na všetky poučky Praktickej Zemskej encyklopédie a vyberám si vyzývavú slečnu. Myslím, že medzi pozemšťankami sú teraz korytnačky v móde. Len čo slečnu chytím za ruku, odpadne jej a zazvoní na chodníku.

Ďalšia chyba! Inštruktor pochováva moje nádeje: „Ak sa nenaučíte odlišovať ľudí od mimozemšťanov, nikdy nedostanete miesto medziplanetárneho pozorovateľa.“

Zo žilinského parku

Mikropríbehy, ktoré sa /ne/odohrali na lavičkách v žilinskom parku v stredu poobede...

Ján Perd'och

Milenci

Kráčala chodníkom, ktorý jediný viedol z parku von. Čižmy, čierne nohavice, sveter po kolená a šatka, cez ktorú jej dlhé hnedé vlasy prepadávali ako muškáty na balkónoch. „Môžem ho...“, mrmlalo si dievča a horlivo za chodu prehľadávalo kabelku. „A ešte aj zapalovač mi nevrátil.“, zastala sa obzrela sa späť. Stále sedel na lavičke a pozeral jej smerom. Obliekol si bundu: „Môžem ju! Stále mi kradne zapalovač.“ Nakoniec vstal a dobehol ju. Išli sa.

Ivana Štefúnová

Víno

Ondro sa práve vrátil z kriminálu. Zhodí zelenú tašku vedľa seba a vyvalí sa na lavičku. Sedí v parku plnom mamičiek s kočkami a zamilovaných dvojíc. Zloží hlavu do dlaní a očami prevrtáva diery do zeme. „Už si tu?“ zrukol muž na blondínu obťažkanú taškami, ktorá sa usadila vedľa neho. „Nepapuľuj a pi!“ odbije ho žena. Víno rozpije zachmúrenie na Ondrovej tvári. „Váác nemáš?“ utrie si Ondro spakruky ústa. Žena pokrúti hlavou. „Viac ľudí v koši nenechali...“

Monika Michalíková

Ideálna žena

Pani Klára s bujnou hrivou sedela na prehnitej lavičke a fajčila cigaretu. Dopĺňala krížovku zo včerajšieho vydania Ideálnej ženy. S pokojným výrazom mudrlanta. Netušila, čo sa deje pod jej pozadím. Prikročil k nej okuliarnatý muž. So súcitným pohľadom sa pokúšal nadviazať konverzáciu. Nemala náladu na rozumy jehovistov. Zdvihla sa a hrdo zaklonila strapatú hlavu. Nevšimla si maliarsku štetku za jeho chrbtom.

Na lavičke visela tabuľa: Nesadať si, čerstvo natreté!!!

Mirka Kul'ková

Bohyňa

„Zohnala si to?“

„Tri rožky a borovičku. Vodu som musela začaľovať. Nezmetila sa pod bundu.“

„Dnes večer nespíme na Kraskovej. Štukyho tam včera čapli fízli.“

Prikývla a vysmrkala si nos do rukáva. Matne, celkom matne sa mu vynorila stará spomienka na papierové vreckovky a pestované ženské ruky zafarbené červeným lakom namiesto čiernej hliny.

„Hen, pozri čo som ešte ukradla – elemky dvaciny.“

A zo strigy bola chvíľu bohyňa.

Dašena Krištofovičová

(loptová) Hra

Pankové dievča sedí na lavičke v parku a blicuje z telesnej výchovy. Jej pedagóg je úchyl, stále ju ťahá k sebe do kabinetu, aby jej ukázal telocvičné náčinie. Ona nie je pankovým dievčaťom len tak pre nič za nič, zažila toho plno, takže vie, že to, čo by jej v tom kabinete ukazoval, určite nie je medicínbal.

Zmorený pedagóg zamkyna telocvičňu. Tá sprostá pankáčka zase neprišla. Keby sa aspoň trochu snažila! Kol'kokrát jej chcel poukazovať všetky lopty, aby aspoň niečo vedela. Ved' nerozozná volejbalku od pinpongovej! Nebude už na ňu myslieť, cestou domov sa zastaví v parku. Tam sa upokojí.

Literáti dostali za úlohu urobiť Portrét neznámeho literáta, samozrejme zo svojich radov a pomocou slov. Následne ho zasadili do netradičného prostredia.

Katarína Vargová

Vypredali náhodné svedomie

Ráno vstala o dve hodiny skôr ako zvyčajne, rozklepaná, so spotenými dlaniami, mala neisté pohyby, keď išla do kúpeľne, poumývať si zuby, lebo včera to nestihla, nedokázala, nevládala. Vlasy si začesala dozadu a zo šatníka si vybrala starší šedý sveter, vraj je vonku zima, ochladilo sa, vraj už prišla ozajstná, pravá jeseň, s vetrom, dažďom aj napadanými listami, s gaštanmi pod nohami, ktoré ešte nedozreli a sú schované pod ostrou škrupinou. Zašnuovala si topánky, aby sa náhodou nepotkla, to by bolo nepríjemné, taký úraz, z lajdáctva, lenivosti, z nedôslednosti. Dáždnik si zabudla, ale ani raz nezanadávala, keď jej dážď premočil nohavice, sama si zato môže a sebe nikdy nenadáva, možno občas, do zrkadla, keď chce mať menšie líčka a pekne krojené pery.

Vošla do obchodu, zvonček zavesený nad dverami zacinkal, predavač sa usmial a spýtal, prosím, slečna, čo si želáte, prišli ste na väčší nákup, asi nie, to by ste isto išli do supermarketu a toto nie je ani samoobsluha, niečo vám pochybilo, mlieko, maslo na raňajky, čerstvý chlieb, len ten už sa celkom minul, to musíte, slečna, chodiť skôr. Na pečivo.

Ona sa začervená, stisne pery a nervózne sa zasmieje, že mlieko aj maslo doma majú, dokonca aj pečivo, lenže včera o niečo prišla, niečo stratila, ona aj ten chalan, s ktorým sa zobudila, hoci ktovie, či on to vôbec mal, a teraz by si chcela kúpiť nové, náhradné, fungujúce. Hlavne nech funguje.

tak už hovorte slečna, vraví predavač, ukazuje na poličky, na pult, mali by sme mať všetko po čom vaše srdce túži, pištie, sladké, slané, kyslé, horké...

Viete, ja som to stratila, opakuje sa, alebo možno iba utopila vo víne, vodke, či čo sme to s Martinom všetko vypili, ak sa volal Martin, na stole boli kľúče s takým menom, ale ráno som zle videla a bolela ma hlava, kľudne to mohlo byť aj Miloš, Maroš, Marián. Bojím sa, že to všetci zistia, že sa nahnevajú, dajú mi trest, tak si radšej kúpim jedno nové, stačí aj čisto náhodné, prvé čo vyťahnete spod pultu stačí. Ved' ani to pôvodné nebolo spoľahlivé.

Čo to bude, hovorte konečne, nemám nato celý deň, mám aj iných zákazníkov, všetci tu len na vás čakajú, rozčuľuje sa, hoci v obchode nie je nikto, komu by vadila, koho by zdržiavala, od varenia obedu, omáčky k mäsu, prívarku, slepačej polievky, na nikoho deti nečakajú, plačúce so strachom, či sa mama alebo otec ešte niekedy vrátia.

Ja vás poprosím jedno svedomie, šepká celá červená, a nikomu to nehovorte, prosím vás, ešte viac stíši hlas, a aj tak má pocit, že ju počuje celé mesto, že o nej vie, o jej necudnosti, neslušnosti. Hanba.

To vás musím sklamať, milá slečna, ved' som vám vravel, že na pečivo a svedomie musíte chodiť skôr, nervózne odpovie predavač, vprevádza ju von, a my žiadne svedomie nemáme, žiadne nepredávame, lebo načo by v našom meste niekomu bolo nové, priam kričí, vyhodí ju z dvier a preklopí tabuľku na dverách na nápis zatvorené.

Natália Kaisová

Maroš modelom

Nemám rada, keď ľudia podliehajú diktátu módy. Nič nie je obmedzujúcejšie ako najnovšie trendy a lá New Yorker... Sukne do pásu, trička so smrtkou a všade len lilavá a modrá. Čo je však ešte horšie, to sú muži pod papučou módy. Jeden gélik, druhý gélik, manikúra, pedikúra, dvadsať možných prípravkov na hydratáciu pleti, oholená hrud' a pseudointelektuálne reči o Vieweghovi či Matkinovi...

Dnes som v školskej jedálni stretla zaujímavého chalana. Mal oblečené staré vyšúchané rifle a široké čierne tričko s krátkymi rukávami. Mohol byť tak v mojom veku, možno trochu starší. Kamošky sa síce chichotali, že by sa mal dať ostriať, ale mne sa jeho dlhé hnedé vlasy stiahnuté v cope páčili. Dokonca aj jeho rozštiepené končeky, ktoré aspoň nesmrdeli po vyživujúcich balzamochoch.

Do relatívne vysokého čela mu padala malá, takmer neviditeľná ofinka. Rovnakú som mala aj ja, keď som si ako dieťa nechtiac podpálila vlasy. Už – už som sa ho išla spýtať, či to tiež niekedy neskúšal, keď do môjho obrazu zrazu vošla nejaká anorektička v lilavej sukni do pásu, v modrom tričku so smrtkou. Potiahla ho za cop a odtiahla preč z môjho plátna.

Anežka Guziarová **Hrdzavé gitarové struny**

Hľadá naňho. A na ostatných pár deciek s pivovými fľašami v rukách. Nechápe, či to nevidia. Či nepočujú. Sedí na pódiu, ktoré si svojpomocne zmontoval okolo obedu. Suterén intrákov, kde sa bežne ponevierajú tí, ktorým chýba bageta alebo poldecák. Spoznal ju včera. A hneď ju miloval. Ona si ledva všimla, že tam sedí. Múdro gestikuloval a prstami klopkal po stole. Notorická melódia a aj tú skomolil. Smoke On The Water? Nebola si vôbec istá.

Prišla včera a dnes už mieni odísť. Nemá v meste viac povinností. Jedinú. Ušetriť svet jeho sveta. V bufete si ho ledva všimla a dnes mala byť namäkká z toho, že tam sedí. Hrá na rozladenej gitare, hrá pre ňu a zas je mimo. Mimo tónu. Aj toho ostatného. Keď dohrá, útrpne sa zahľadá do stropu a čaká na potlesk. Ovácie. A jej pozornosť. Tej sa dočká. Prisadne si k nemu, pripraví sa púšťať jeho slová jedným uchom dnu, druhým von. Sleduje jeho ruky. Ako nimi máva, ako rastie, keď ho ona údajne počúva.

Zatiaľ prstami prechádza po gitare, ktorú si o ňu oprel. Ukazovák posúva pozdĺž strún, hrá sa s nimi, kým neskončí s monológom. Koniec sa neblíži. Poprosí ho o kolu. Že ho počká. Že ju naozaj zaujíma, ako sa dostal k hudbe. Chlapec mieri k bufetu a gitara dopadá na drevenú paletu. Obzrie sa a ona nikde. Hľadá ju. Aj na druhý deň, aj potom. Usporiada ešte niekoľko koncertov, na ktoré nikto nepríde. Nehrá. Na pódiu sedí s gitarou bez strún a hľadá k dverám. Dávno je preč. Hrdzavé gitarové struny ostali v zásuvke stola v internátnej izbe. Odišla. Má povinností. Uchrániť svet pred svetom tých, čo si myslia, že milujú. Niečo. Nieкого. Ju.

Ján Perd'och **Čakanie**

Slnko vnikalo cez strešné okno do podkrovia. Čiastočky prachu ešte viac vystúpili do popredia a splašene poletovali v tichu medzi nimi. Zotrali tak pár minút, kým sa Milan prudko zdvihol a strešné okno otvoril. „Už?“ Dáška pokrútila hlavou: „Počkaj ešte chvíľu.“ Zostal pri otvorenom okne a dýchal studený zimný vzduch. Mrzlo a neďaleké paneláky vyzerali ako vynárajúce sa ľadové kryhy na bielej hladine. Začala mu byť zima. „Koľko je chvíľka?“ Neodpovedala, len sa ešte viac zabalila do deky prehodenej cez plecia. Babka ju mávala položenú cez nohy, keď sedávala pred domom. Milan na odpoveď nečakal a vedel, že nie je vhodné pýtať sa znovu. Mal chuť si zapáliť, ale nechcel fajčiť v dome. Ešte stále mal nepríjemný pocit, že by ho mohla babka načapať. S divným pocit prebehol očami miestnosť. Všetci už aj tak vedia, že fajčí, a okrem toho má a môže robiť, čo chce. Zapálil si. „Daj aj mne jednu“, ozval sa hlad z dekokópky. „Tak poď k oknu“, načiahol Milan škatuľku smerom k Dáške. Zdvihla sa aj s dekou a prišuchtala k oknu. Má radšej krátke, ale tie Milan nekupuje. Pripálila si a dym slastne vyfúkla von oknom. Studený vietor ho zbabelo unášal medzi rozkolísané konáre babkinho orecha. Chvíľu sa za ním smutne pozerala. Premkol ju tiež divný pocit. Zahasila nedofajčenú cigaretu a otočila sa na Milana: „Už.“

Maroš Brojo **Jednoduchý Janko**

Človek jednoduchý, vskutku prostý. Sám by sa opísal ako hlava, ruky, nohy, trup. Alebo inak: Jano. Jano pracuje ako stavbár. Stavia domy. Ukladá tehly jednu na druhú, mieša maltu potom všetko lepí dohromady. Popri tom slastne fajčí a kamarátsky hreší na svojich spolustavbárov. Na lešenie však Jano okamžite zväžnie, prejde ho všetka sranda. Odkedy zletel z lešenia, vynakladá všetky sily na to, aby vyvinul maximálnu koncentráciu. Síce zletel iba z dvoch metrov ale dal si z toho dokopy, že to mohlo a môže byť aj z väčšej výšky. Jano zlieza z lešenia, vydýchne si a zapáli cigu. „Obedná!“ zrukuje vedúci stavby. Jano sadne na obrubník a už je celý zvedavý čo mu nabalila stará. Klobása, paprika, rajčina, cibuľa, masť a chleba – klasika, teší sa Jano. Dokonca dostal aj vrigíspírmint, aby z neho netiahol, keď sa bude vracat domov. „Ako ma tá pozná, éj!“ uskriňa sa a tlačí klobásu ozlomkrky. Jano je prostý. Človek jednoduchý. Hlava, ruky, nohy, trup. A je mu tak dobre.

Volné parafrázy na motívy básne Christiana Morgensterna Veľké lalulä. Odporúčame čítať nahlas, s presnou dikciou a v spoločnosti väčšieho množstva poslucháčov...

Dašena Krištofovičová **Lepetit fajčondula**

Fajčorundžu? Halošizús!
Ohenema hesmromä
Rakvavratka kúpižús
Tiru diru mä
Dymy dymy dymy dym

Tengodžero rollegori
Faže fur šluk šluk?
Alifondži hordžeferi
Cigarfalgu ruk?
Dymy dymy dymy duch

Fajčagur čoch fajčafajdž
Chožrakva rul
Dardži hoši gdór dyme guvandž
Gožmuj fajči arul.
Dymy dymy dymy fajč.

Ivana Čerňanová **Lilalum pre Lolu**

Kalalbum? Sanedajum!
Polomalo – pomalo
balom, lelum, ticholelum
daba duba bo...
lila Lola lila Lola lo

Šimibimbo šimisalo
Žaku žab pfu pfú
Malokalo mekolalo
Prituli tuli Mfú
lila Lola lila Lola lo

Nebovenum bom Anliama
maslumkomilú
bubajnú Lolu pas maliama
nafni fučni fňú
lila Lola lila Lola lo

Ivana Štefúnová **Snehuliak**

Čaparapa kadžamo
haračina zomlelo
prasky-mliasky pištolap
chrapi chrapi chrapi

Narapata? Vina!
Kašarina – vraždonina
mortalita izentrap
chrapi chrapi chrapi

Močen izo snehulák
Katarína horeznak
ducha furi izap
chrapi chrapi chrapi

Michaela Richterová **Krvavé Nýú**

Krvesaj? Ogrgel!
Kľuchta nekľuchta
oľsar, hcorvat, samcoložník
kuchi ruchi hoj!
Nyu nyu nyu nyu nyu nyu NE!

Haeola rubeola
haji haji e e ?
Kuťuli, šuťuli
Muci mucu he?
Nyu nyu nyu nyu nyu nyu NE!

Pabotom jaňo rozervate
tyvydrasifuj!
Hovadasi kínožuls
Tfuj hova tfuj!
Nyu nyu nyu nyu nyu nyu NE!